Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

7 юли 2016 година*

„Обжалване — Член 181 от Процедурния правилник на Съда — Конкуренция — Картели — Европейски пазар на стоманата за предварително напрягане — Глоби — Преценка на способността за плащане — Насоки относно метода за определяне на размера на глобите от 2006 г. — Правомощие за пълен съдебен контрол — Вземане предвид на факти, настъпили след приемане на спорното решение — Принципи на пропорционалност и на равно третиране — Право на ефективна съдебна защита“

По дело C-523/15 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 28 септември 2015 г.,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, установено в Хам (Германия),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, установено в Хам,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, установено в Изерлон (Германия),

за които се явява C. Stadler, Rechtsanwalt,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват V. Bottka, H. Leupold и G. Meessen, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: Ал. Арабаджиев, председател на състава, J.-C. Bonichot и E. Regan (докладчик), съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение съгласно член 181 от Процедурния правилник на Съда,

* Език на производството: немски.

постанови настоящото

Определение

1 С жалбата си Westfälische Drahtindustrie GmbH (наричано по-нататък „WDI“), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (наричано по-нататък „WDV“) и Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (наричано по-нататък „Pampus“) искат отмяна, от една страна, на решение на Общия съд на Европейския съюз от 15 юли 2015 г., Westfälische Drahtindustrie и др./Комисия (T-393/10, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2015:515), с което Общият съд отхвърля жалбата им за отмяна и за изменение на Решение C(2010) 4387 окончателен на Комисията от 30 юни 2010 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38344 — Стомана за предварително напрягане), изменено с Решение C(2010) 6676 окончателен на Комисията от 30 септември 2010 г. и с Решение C(2011) 2269 окончателен на Комисията от 4 април 2011 г. (наричано по-нататък „спорното решение“), и от друга страна, на писмото на генералния директор на генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията от 14 февруари 2011 г. (наричано по-нататък „писмото от 14 февруари 2011 г.“).

Правна уредба

2 Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), предвижда в член 23, параграф 2:

„С решение Комисията може да налага санкции на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност:

а) нарушават член [101 ДФЕС] или [102 ДФЕС] […]

[…]“.

3 Член 31 от Регламента гласи:

„Съдът разполага с неограничена юрисдикция да осъществява контрол върху решения, с които Комисията е постановила санкция или периодично санкционно плащане. Той може да отмени, намали или увеличи размера на наложената глоба или периодичната имуществена санкция“.

4 Точка 35 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“), озаглавена „Способност за плащане“, гласи:

„В изключителни случаи Комисията може при поискване да отчете неспособността на предприятието [за плащане в особен] социален и икономически контекст. Тя няма да [намалява] размера на глобата[…] на това основание[…] само [поради констатацията, че предприятието е в неблагоприятно] финансово положение или [работи на загуба]. Намалението може да бъде предоставено само на основата на обективни доказателства, че налагането на глобата, съгласно предвиденото в настоящите насоки, необратимо би застрашило икономическата жизнеспособност на съответното предприятие и би довело до това неговите активи да загубят цялата си стойност“.

Обстоятелства, предхождащи спора

5 Настоящото решение се отнася до сектора на стоманата за предварително напрягане (наричана по-нататък „СПН“). С този израз се обозначават стоманена тел и стоманени въжета, изработени от валцдрат, и по-специално стоманата за предварително напрегнат бетон, използван като елемент за изграждането на балкони, фундаментни пилоти или тръби, както и стоманата за напрягане след полагане на бетон, използван в промишлената архитектура, подземната архитектура и за строителството на мостове.

6 WDI, по-рано Klöckner Draht GmbH, е германско предприятие от сектора на черната металургия, което произвежда по-специално СПН. От 3 септември 1987 г. 98 % от WDI се притежават от WDV, две трети от което на свой ред от 1 юли 1997 г. се притежават от Pampus.

7 След като на 19 и 20 септември 2002 г. получава информация от Bundeskartellamt (Федерален орган по конкуренцията, Германия) и от производител на СПН за наличието на нарушение на член 101 ДФЕС, Комисията извършва проверки в помещенията на няколко предприятия.

8 След приключване на разследването и след като отхвърля искането на WDI за опрощаване на глобата или намаляване на нейния размер, на 30 септември 2008 г. Комисията приема изложение на възраженията, което се отнася до няколко дружества, сред които и жалбоподателите. Всички адресати на това изложение на възраженията представят писмени становища в отговор на изложението на възраженията. На 11 и 13 февруари 2009 г. се провежда изслушване, в което участват и жалбоподателите.

9 Четиринадесет предприятия, сред които и жалбоподателите, се позовават също на неспособност за плащане по смисъла на точка 35 от Насоките от 2006 г. Те представят доказателства в подкрепа на твърдението си.

10 В спорното решение Комисията приема, че няколко доставчици на СПН са нарушили член 101, параграф 1 ДФЕС, а от 1 януари 1994 г. — член 53, параграф 1 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 година (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 53, стр. 4), като са участвали в картел както на европейско, така и на национално и регионално равнище в периода от 1 януари 1984 г. до 19 септември 2002 г. Комисията приема, че Klöckner Draht, понастоящем WDI, е участвало пряко в нарушението за целия период. Освен това Комисията упреква г-н Pampus, в качеството му на ръководител на Pampus и на WDI, че е участвал пряко в няколко събрания на картела и е давал преки указания на служителите си, поради което е било прието, че WDV и Pampus са оказвали решаващо влияние върху WDI през целия период, през който са упражнявали контрол върху него. Поради това на WDI е наложена глоба в размер на 46,55 милиона евро. Прието е, че WDV и Pampus носят солидарна отговорност за посоченото нарушение в размер съответно на 38,855 милиона евро и на 15,485 милиона евро.

11 Освен това, със спорното решение Комисията отхвърля искането на жалбоподателите за намаляване на глобата на основание точка 35 от Насоките от 2006 г. предвид тяхната способност за плащане.

12 Искането на жалбоподателите за нова преценка на способността за плащане е отхвърлено с писмото от 14 февруари 2011 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

13 На 14 септември 2010 г. жалбоподателите подават в секретариата на Общия съд жалба, с която искат отмяна и изменение на спорното решение.

14 С отделен акт, постъпил в секретариата на Общия съд на 3 декември 2010 г., жалбоподателите подават молба за спиране на изпълнението на посоченото решение.

15 С определение от 13 април 2011 г., Westfälische Drahtindustrie и др./Комисия (T-393/10 R, наричано по-нататък „решението на съда по обезпечителното производство“, EU:T:2011:178), председателят на Общия съд уважава частично молбата на жалбоподателите за допускане на обезпечение, като спира изпълнението на наложеното им задължение да представят банкова гаранция в полза на Комисията, за да не се пристъпи към незабавно събиране на глобите, които са им наложени със спорното решение, при условие че те заплатят на Комисията, от една страна, сумата от 2 милиона евро до 30 юни 2011 г., и от друга страна, месечни вноски в размер на 300 000 EUR (на всяко петнадесето число от месеца), считано от 15 юли 2011 г. до ново разпореждане или най-късно до датата на произнасяне на решението по главното производство.

16 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите излагат девет основания за отмяна на спорното решение, от които само шестото и деветото са от значение за целите на настоящото производство по обжалване. Шестото основание е изведено по-специално от нарушение на принципа на пропорционалност, тъй като в спорното решение Комисията не е взела предвид неспособността им за плащане на глобите. Деветото основание е свързано с преценката на способността на жалбоподателите за плащане на глобата, направена в писмото от 14 февруари 2011 г., чиято отмяна жалбоподателите искат от Общия съд на 19 април 2011 г.

17 С обжалваното съдебно решение Общият съд уважава тези две основания и отменя спорното решение в частта, в която налага глоба на жалбоподателите, както и писмото от 14 февруари 2011 г., с мотива че в него Комисията е допуснала грешки при преценката на способността им за плащане на глобата. Упражнявайки правомощието си за извършване на пълен съдебен контрол, Общият съд, като прилага сам Насоките от 2006 г., все пак приема, че жалбоподателите нямат основание да претендират за намаляване на глобата поради неспособността им за плащане и затова налага глоба в размер, идентичен на наложения им със спорното решение.

Искания на страните

18 С жалбата си срещу решението на Общия съд жалбоподателите искат от Съда:

— като главно искане, да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която ги осъжда да заплатят глоба, или да отмени изцяло това решение и спорното решение в частта, в която им налага глоба, както и писмото от 14 февруари 2011 г. и самата глоба,

— при условията на евентуалност, да намали глобата, наложена със спорното решение, или да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общия съд, който да намали глобата, наложена със спорното решение, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, свързани както с първоинстанционното производство, така и с производството по обжалване.

19 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

20 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват три основания. Първото основание е изведено от нарушение на член 261 ДФЕС и на член 31 от Регламент № 1/2003, както и от нарушение на режима на разпределение на правомощията и институционалното равновесие. Второто основание е изведено от нарушение на принципите на пропорционалност и на равно третиране. Третото основание е изведено от нарушение на правото на ефективна съдебна защита.

21 По силата на член 181 от Процедурния правилник на Съда, когато главна или насрещна жалба е изцяло или частично явно недопустима или явно неоснователна, Съдът може във всеки един момент, по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат, с мотивирано определение да отхвърли изцяло или частично жалбата.

22 В настоящия случай следва да се приложи тази разпоредба.

По първото основание

Доводи на страните

23 С първата част от първото основание за обжалване жалбоподателите упрекват Общия съд, че е превишил пределите на предоставеното му правомощие за извършване на пълен съдебен контрол, тъй като не се е ограничил до осъществяването на контрол върху спорното решение чрез отмяна, намаляване или увеличаване на размера на глобата, а е постановил самостоятелно решение за налагане на глоба, което, що се отнася до способността за плащане на глобата от жалбоподателите, почива на нови факти, настъпили след приемане на спорното решение и на писмото от 14 февруари 2011 г.

24 Така в диспозитива на обжалваното съдебно решение Общият съд „осъждал“ жалбоподателите да платят глоба. Освен това в точка 302 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочвал, че размерът на глобата е резултат от собственото му решение към момента на постановяването му.

25 По този начин, поставяйки се на мястото на Комисията, Общият съд нарушил режима на разпределение на правомощията и институционалното равновесие, както и правото на ефективна съдебна защита. Като е изменил спорното решение, отменяйки го в частта, в която се налага глоба, Общият съд трябвало да констатира, че не следва да изменя размера на глобата.

26 С втората част от първото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд в това, че в точки 109, 302 и 335 от обжалваното съдебно решение е приел, че за да прецени способността за плащане на дадено предприятие, в рамките на правомощието си за извършване на пълен съдебен контрол Общият съд по принцип трябва да вземе предвид положението, което съществува към датата на приемане на неговото решение. По този начин Общият съд се отклонявал от собствената си практика, която следва по-специално от решение от 14 май 2014 г., Donau Chemie/Комисия (T-406/09, EU:T:2014:254).

27 Макар Общият съд да има право да вземе предвид подобряването на способността за плащане на правните субекти, което е настъпило след отмяна на първоначалната глоба, това щяло да породи възпиращ ефект за правните субекти, който е несъвместим с принципа на правовата държава, и до нарушаване на принципа на юрисдикционна резерва по отношение на административните органи, които са по-добре поставени, за да преценят фактите. При всяко положение отчитането на обстоятелства, настъпили след приемане на решението за налагане на

глоба, било изключено, когато, както в случая, това решение е било отменено именно в частта, в която налага глоба. Всъщност, ако спорното решение е законосъобразно, Общият съд не трябвало да извършва пълен съдебен контрол върху него.

28 Комисията поддържа, че първото основание и в двете си части е неоснователно.

Съображения на Съда

29 С двете части на първото основание за обжалване, които следва да се разгледат заедно, жалбоподателите изтъкват по същество, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като сам е наложил нова глоба, като е взел предвид обстоятелства, настъпили след приемане на спорното решение.

30 Следва да се припомни, че системата за съдебен контрол по отношение на решенията на Комисията относно производства по прилагане на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС се състои в контрол за законосъобразността на актовете на институциите, установен в член 263 ДФЕС, който в приложение на член 261 ДФЕС и на член 31 от Регламент № 1/2003 и по искане на жалбоподателите може да бъде допълнен с упражняването от Общия съд на правомощието за извършване на пълен съдебен контрол, що се отнася до санкциите, налагани в тази област от Комисията (вж. по-специално решения от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 42 и от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 71).

31 Когато упражнява своето правомощие за пълен съдебен контрол, съдът на Съюза е оправомощен не само да извършва контрол за законност на санкцията, но и да замени със своята преценка за определянето на размера на тази санкция преценката на Комисията, която е издала акта, в който първоначално е определен посоченият размер (вж. по-специално решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 75).

32 Следователно съдът на Съюза може да имени обжалвания акт дори при липсата на отмяна (решение от 3 септември 2009 г., Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, EU:C:2009:505, т. 86) с цел да отмени, намали или увеличи наложената глоба (вж. по-специално решения от 26 септември 2013 г., Alliance One International/Комисия, C-679/11 P, EU:C:2013:606, непубликувано, т. 104, и от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 74).

33 Това правомощие се упражнява, като се вземат предвид всички фактически обстоятелства (решения от 3 септември 2009 г., Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, EU:C:2009:505, т. 86 и от 26 септември 2013 г., Alliance One International/Комисия, C-679/11 P, непубликувано, EU:C:2013:606, т. 104).

34 От това следва, че съдът на Съюза има право да упражни правомощието си за пълен съдебен контрол, когато от него се иска да извърши преценка на размера на глобата (решения от 8 февруари 2007 г., Groupe Danone/Commission, C-3/06 P, EU:C:2007:88, т. 62 и от 26 септември 2013 г., Alliance One International/Комисия, C-679/11 P, непубликувано, EU:C:2013:606, т. 105), като упражняването на това правомощие прехвърля окончателно на Съда правомощието да наложи санкции (вж. в този смисъл решение от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582, т. 693).

35 В настоящия случай, в рамките на контрола за законосъобразност на оспореното решение, Общият съд, след като отхвърля първото и четвъртото, както и седмото и осмото основание, повдигнати от жалбоподателите, приема, в точки 285—332 от обжалваното съдебно решение, че

Комисията е допуснала грешки при преценката на способността за плащане на глобата от жалбоподателите по смисъла на точка 35 от Насоките от 2006 г. и че тези грешки могат да доведат до отмяна, от една страна, на спорното решение в частта, в която налага глоба на жалбоподателите, и от друга страна, на писмото от 14 февруари 2011 г.

36 В края на този контрол за законосъобразност Общият съд приема, че в случая има основание да упражни правомощието си за пълен съдебен контрол. Като прилага в точки 333—358 от обжалваното съдебно решение Насоките от 2006 г., Общият съд приема, въз основа на предоставените от страните доказателства относно финансовото положение на жалбоподателите, такова каквото то е било след приемане на спорното решение, че жалбоподателите нямат основание да твърдят, че е трябвало да получат намаляване на глобата поради неспособност за плащане, с мотиви, аналогични с посочените в точка 35 от посочените насоки, и че следователно жалбоподателите трябва да бъдат осъдени да заплатят глоба в размер, идентичен на наложения със спорното решение.

37 Постъпвайки по този начин, Общият съд с нищо не е превишил правомощието си за пълен съдебен контрол.

38 Макар, разбира се, упражняването от Общия съд на контрол за законосъобразност на спорното решение да е довело в случая до отмяна на това решение в частта, в която Комисията налага глоба на жалбоподателите, противно на изтъкнатото от жалбоподателите, това обстоятелство не означава, че Общият съд е бил лишен по тази причина от правомощието си да осъществи пълен съдебен контрол. Всъщност Общият съд остава изцяло сезиран с въпроса за преценката на размера на глобата, тъй като в жалбата си жалбоподателите са отправили искане за намаляване на този размер, по-специално поради неспособност за плащане по смисъла на точка 35 от Насоките от 2006 г.

39 Тъй като упражнява правомощието си за пълен съдебен контрол, Общият съд сам разполага със санкционно правомощие по отношение на жалбоподателите и поради това е оправомощен да измени, въз основа на представените от страните доказателства и при спазване на принципа на състезателното начало, размера на глобата, която им е наложена със спорното решение.

40 След като Общият съд правомерно е заменил преценката на Комисията със собствената си преценка, що се отнася до упражняването на санкционното правомощие, обстоятелството, че в крайна сметка той е счел за уместно да възприеме същия размер на глобата, като определения в спорното решение, е без значение за редовното упражняване на това право (вж. по аналогия решение от 3 септември 2009 г., Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, EU:C:2009:505, т. 88).

41 Същото важи и за използването на термина „осъжда“ в точка 358 и в диспозитива на обжалваното съдебно решение. Всъщност от мотивите на това решение достатъчно ясно личи, че Общият съд е упражнил правомощието си за пълен съдебен контрол, за да измени размера на глобата, наложена от Комисията със спорното решение.

42 Що се отнася до отчитането от Общия съд на обстоятелства, настъпили след датата на приемане на спорното решение и на писмото от 14 февруари 2011 г., следва да се припомни, че в случая изменението на размера на глобата е резултат от упражняването от Общия съд на правомощието му за пълен съдебен контрол.

43 В тази връзка обаче при упражняването на контрола за законосъобразност съдът на Съюза има право да вземе предвид всички фактически обстоятелства, които счита за релевантни, независимо дали са настъпили преди или след приемане на обжалваното решение (вж. в този смисъл решения от 6 март 1974 г., Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия, 6/73 и 7/73, EU:C:1974:18, т. 51 и 52, от 22 януари 2013 г., Комисия/Tomkins,

C-286/11 P, EU:C:2013:29, т. 49, от 26 септември 2013 г., Alliance One International/Комисия, C-679/11 P, непубликувано, EU:C:2013:606, т. 107, и от 17 септември 2015, Total/Комисия, C-597/13 P, EU:C:2015:613, т. 41).

44 Всъщност спазването на принципа на ефективна съдебна защита — основен принцип на правото на Съюза, който вече е прогласен в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) — изисква при упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол съдът на Съюза да може да разгледа всички фактически и правни въпроси, които са от значение за спора, с който е сезиран (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Schindler Holding и др./Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 35 и 36).

45 Това важи a fortiori и когато, както в настоящото дело, упражняването на правомощието за пълен съдебен контрол се отнася до преценка на способността за плащане на съответното предприятие. Всъщност, ако съдът на Съюза не може да прецени тази способност, като вземе предвид съществуващото към момента на постановяване на решението фактическо положение, той може да се окаже длъжен да откаже или да допусне намаляване или отмяна на дължима или недължима глоба, което може да постави това предприятие в неблагоприятно конкурентно положение или да му даде необосновано конкурентно предимство.

46 Съгласно установената съдебна практика обаче способността за плащане на дадено предприятие е релевантна само в специфичен социален контекст, а именно когато последствията от заплащането на глобата по-специално могат да доведат до увеличаване на безработицата или влошаване в икономическите сектори, които се намират във възходяща или низходяща позиция спрямо въпросното предприятие (вж. по-специално решение от 29 юни 2006 г., SGL Carbon/Комисия, C-308/04 P, EU:C:2006:433, т. 106).

47 Както основателно е посочил Общият съд в точка 302 от обжалваното съдебно решение, това разрешение се налагало a fortiori и когато, както в случая, съдът по обезпечителното производство е постановил в полза на жалбоподателите определение за спиране на изпълнението на наложената от Комисията глоба до постановяване на обжалваното съдебно решение.

48 Ето защо първото основание трябва да се отхвърли като явно неоснователно.

По второто основание

По първата част от второто основание

– Доводи на страните

49 С първата част от второто основание за обжалване жалбоподателите упрекват Общия съд, че в нарушение на принципите на равно третиране и на пропорционалност и противно на посоченото в точка 333 от обжалваното съдебно решение не е взел предвид всички обстоятелства, които са от значение за изчисляване на размера на глобата, така както е предвидено в точка 35 от Насоките от 2006 г. По-специално Общият съд нарушил информационна бележка на Комисията от 12 юни 2010 г., озаглавена „Неспособност за плащане по смисъла на точка 35 от Насоките от 1/09/2006 относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на Регламент № 1/2003“ [SEC(2010) 737/2], съгласно която неспособността за плащане на предприятието може да се вземе предвид или чрез намаляване на размера на глобата до сума, която предприятието е в състояние да плати, или чрез разсрочено плащане на глобата за период от три до пет години. В случая обаче, като се има предвид договорената с

Комисията актуална схема за плащане, както и вече направените по силата на решението на съда по обезпечителното производство плащания, продължителността на периода за плащане на наложената от Съда глоба била около петнадесет или двадесет години.

50 Така съгласно действащата административна практика, когато са налице условията, предвидени в точка 35 от Насоките от 2006 г., Комисията по принцип намалявала глобата до сумата, която съответното предприятие е в състояние да плати към момента на приемане на решението на Комисията.

51 Във всички случаи, дори когато Общият съд е счел за уместно да приеме хибридно решение, включващо както намаляване на наложената глоба, така и нейното разсрочено плащане, за да се запази подходящ размер на глобата, било необходимо нейният общ да се намали до максимална сума от 20 милиона евро, съответстваща на вече платените въз основа на решението на съда по обезпечителното производство 2 милиона евро и на шестдесет месечни вноски в размер на 300 000 EUR, които следва да бъдат платени за период от максимум пет години.

52 Комисията поддържа, че първата част от второто основание е ирелевантна.

– Съображения на Съда

53 Най-напред следва да се констатира, че доводите на жалбоподателите, с които те упрекват Общия съд, че им е наложил глоба, чието плащане е разсрочено за прекалено дълъг период от време, се основават на погрешно тълкуване на обжалваното съдебно решение, тъй като Общият съд нито е предвиждал, нито a fortiori е налагал разсрочено плащане на глобата.

54 В това отношение следва да се припомни, че съгласно решението на съда по обезпечителното производство разсроченото плащане на глобата, от което той обуславя спирането на изпълнението на задължението за представяне на банкова гаранция, изтича на датата на постановяване на обжалваното съдебно решение. Всъщност изглежда, че твърдяната продължителност на периода за плащане на глобата произтича от схема за плащане, която е договорена с Комисията от самите жалбоподатели след постановяване на обжалваното съдебно решение.

55 Освен това, що се отнася до упрека на жалбоподателите, че Общият съд не им е предоставил намаляване на глобата, следва да се констатира, че този довод цели да накара Съда да прецени отново фактите, свързани със способността им за плащане, преценка която, освен ако фактите не са изопачени, а липсва подобно твърдение в случая, не попада в компетентността на Съда в рамките на производство по обжалване (решение от 20 януари 2016 г., Toshiba Corporation/Комисия, C-373/14 P, EU:C:2016:26, т. 40).

56 Що се отнася до по-ранната практика на Комисията при вземане на решения, трябва да се припомни, че тя не служи за правна уредба на глобите в областта на конкуренцията и че решенията по други случаи имат само насочващ характер за евентуалното наличие на дискриминация (вж. решение от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 189).

57 Ето защо първата част от второто основание за обжалване трябва да се отхвърли отчасти като явно недопустима и отчасти като явно неоснователна.

По втората част от второто основание

– Доводи на страните

58 С втората част от второто основание за обжалване жалбоподателите упрекват Общия съд, че като е упражнил правомощието си за пълен съдебен контрол, ги е третирал дискриминационно в сравнение с останалите предприятия, на които е било предоставено намаляване на глобата на основание точка 35 от Насоките от 2006 г., тъй като нито едно от останалите предприятия не е било осъдено на разсрочено плащане за такъв дълъг период.

59 Освен това Общият съд нарушил и принципа на равно третиране, тъй като бил преценил способността за плащане на жалбоподателите към датата на постановяване на обжалваното съдебно решение, докато способността за плащане на останалите предприятия е била преценена към датата на приемане на спорното решение.

60 От една страна обаче, всички адресати на спорното решение били в сходно положение към момента на отправяне на искането за намаляване на глобата на това основание. Ако Комисията бе преценила правилно тяхната способност за плащане, тя щяла да намали наложената им глоба и жалбоподателите нямало да бъдат принудени да подават жалба, която е довела до ново осъждане, постановено от Общия съд на различна дата. Твърдяното неравно третиране било още по-очевидно, тъй като към тази дата Общият съд не бил проверил дали се е подобрило икономическото положение на предприятията, на които е било предоставено намаляване на глобата.

61 От друга страна, отхвърлянето на отправените от жалбоподателя искания за намаляване на глобата вече представлявало неравно третиране, което продължавало да съществува поради обжалваното съдебно решение, тъй като жалбоподателите трябвало да оспорят доводите на Комисията, че лихвите, дължими върху наложената от Общия съд глоба, започват да текат от датата, посочена в спорното решение, макар да не е било установено, че към тази дата не са били налице предвидените в точка 35 от Насоките от 2006 г. условия.

62 Комисията посочва, че втората част от второто основание е неоснователна.

– Съображения на Съда

63 Следва да се припомни, че принципът за равно третиране е основен принцип на правото на Съюза, предвиден в членове 20 и 21 от Хартата. От постоянната съдебна практика следва, че спазването на този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. по-специално решение от 12 ноември 2014 г. Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, т. 51).

64 Спазването на този принцип е задължително за Общия съд не само при упражняването на контрол за законосъобразност на решението на Комисията за налагане на глоби, но и при упражняването на правомощието му за пълен съдебен контрол. Всъщност упражняването на това правомощие при определяне на размера на глобите не би трябвало да води до дискриминация между предприятията, които са участвали в споразумение или в съгласувана практика, които противоречат на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 77).

65 В случая, въпреки че жалбоподателите упрекват Общия съд, че им е наложил дискриминационни срокове за плащане, доводите им трябва да бъдат отхвърлени като явно неоснователни по същите причини като изложените в точки 53 и 54 от настоящото определение.

66 Освен това трябва да се констатира, че в точка 356 от обжалваното съдебно решение Общият съд основателно е приел, че вземането предвид на обстоятелства, настъпили след приемане на спорното решение, за целите на преценката на способността за плащане на жалбоподателите в рамките на упражняване на правомощието на Общия съд за пълен съдебен контрол, не води до каквато и да било дискриминация в сравнение с предприятията, които не са подали жалба, за да оспорят преценката на Комисията относно способността им за плащане. Всъщност жалбоподателите не се намират в сходно положение с това на последните предприятия, тъй като са подали първоинстанционна жалба (вж. в този смисъл решение от 14 септември 1999 г., Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, EU:C:1999:407, т. 49—63).

67 Ето защо втората част от второто основание за обжалване трябва да се отхвърли като явно неоснователна.

68 От това следва, че второто основание трябва да се отхвърли изцяло.

По третото основание

Доводи на страните

69 С третото основание жалбоподателите упрекват Общия съд, че в нарушение на правото на ефективна съдебна защита, прогласено в член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и в член 47 от Хартата, не е осъществила самостоятелен контрол, упражнявайки пълно право на преценка, тъй като в точка 334 от обжалваното съдебно решение е счел, че преценката на способността за плащане на жалбоподателите следва да се извърши, като се вземе предвид размерът на глобата, наложена със спорното решение.

70 Осъществяването на самостоятелен контрол относно подходящия характер на глобата изисквало Общият съд да разгледа обстойно параметрите, които са от решаващо значение за изчисляване на глобата, като продължителността и тежестта на нарушението. Контрол, който се ограничава до грешките при преценката, не можел да се счита за достатъчен, още повече че упражняването на правомощието за пълен съдебен контрол се извършва с едностранно производство, в рамките на което от Общия съд се иска да замени преценката на Комисията със собствената си преценка.

71 Комисията изразява съмнения относно допустимостта на третото основание за обжалване, тъй като то има за цел да бъде упражнен контрол върху фактически преценки. Във всички случаи това основание било неоснователно.

Съображения на Съда

72 Най-напред следва да се отхвърлят съмненията на Комисията относно допустимостта на третото основание за обжалване, тъй като с него жалбоподателите упрекват Общия съд, че при упражнения контрол върху спорното решение е допуснал грешка при прилагане на правото.

73 Що се отнася до основателността на това основание, безспорно е че в точки 121—265 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил изцяло първото, второто, третото и четвъртото основание, с които жалбоподателите по същество оспорват нарушението, констатирано със спорното решение, както и размера на наложената им с него глоба. В рамките на настоящото производство по обжалване жалбоподателите не изтъкват нито един довод, за да оспорят тази част от обжалваното съдебно решение.

74 При тези обстоятелства Общият съд не може да бъде упрекнат, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 334 от обжалваното съдебно решение, че при липсата на грешки, които могат да опорочат законосъобразността на спорното решение, е уместно да се прецени новата способност за плащане на жалбоподателите, като се вземе предвид размерът на глобата, наложена с това решение.

75 С оглед на това третото основание за обжалване следва да се отхвърли като явно неоснователно.

По съдебните разноски

76 По силата на член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

77 След като Комисията е направила искане за осъждането на Westfälische Drahtindustrie GmbH, на Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG и на Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (шести състав) определи:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG и Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG да заплатят съдебните разноски.

Подписи